

MRÁZKOVÍ MUŽI PO ROCE 89

Kmotr podsvětí František Mrázek byl léta podezříván z objednání tří vražd, z daňových podvodů a z vytunelování několika bank. Justici se však nikdy nepodařilo Mrázka dostat za mříže. Jak je to možné? Mrázek, jehož zastřelil nájemný vrah v lednu 2006, měl totiž dokonalou síť spolupracovníků ve státní správě a v politice. Přinášíme doplněné úryvky z chystané knihy Jaroslava Kmenty, redaktora MF DNES.

Lidé z odposlechnů

Miroslav Šlouf – šéfpodradce premiéra Miloše Zemana
Martin Hejl – bývalý důstojník tajné služby BIS a exředitel bezpečnosti NBÚ
Vlastimil Tlustý – poslanec a exministr financí za ODS. (Mrázek na něj nasadil lobbistu Igora Šafranka)
Ivo Svoboda – exministr financí za ČSSD
Barbora Snopková – poradkyně ministra Svobody
Josef Hojdar – bývalý šéf hospodářského výboru Sněmovny za ČSSD
Mikuláš Tomin – bývalý šéf Inspekce ministra vnitra
Boris Štefl – bývalý šéf Inspekce ministra vnitra
Vladimír Nešpůrek – bývalý detektiv hospodářské kriminalky
Antonín Běla – jeden ze šéfů pražského podsvětí. Byl zavražděn
Pavel Šrytr – bývalý důstojník policejní jednotky URNA a Mrázkův bodyguard
Tomáš Pitr – bývalý majitel olejářské firmy Setuza. Dnes na útěku
Jaroslav Starka – fotbalový boss z Příbrami, obviněn z násilné trestné činnosti
Miroslav Provod – bývalý vevklák, dnes ve vězení

Mrázek v knize

V textu jsou použity úryvky z knihy *Kmotr Mrázek*, která vychází příští týden. V úterý 13. listopadu 2007 bude k dostání v síti knihkupectví Luxor. Od 14. listopadu pak v dalších prodejnách.

JAROSLAV KMENTA

redaktor MF DNES

Podnikatel František Mrázek byl nekorunovaným králem českého podsvětí. Měl své lidi v politice, u policie i mezi zločinci. Takhle dovedně jako on tu za nitky po listopadu 1989 snad nikdo netahal.

Z policejních odposlechnů, jejichž obsah MF DNES zná, bylo krásně vidět, jak žije dvojitým životem. V jednom okamžiku roku 2000 si volal s vlivným lobbistou Milanem Velkem a řešil s ním problém, jakého politika prosadit na funkci ministra vnitra. A o pár minut později si už Mrázek telefonoval se svým obchodním partnerem Jiřím Shrbeným a řešil s ním „delikátní záležitosti“ o lidech z podsvětí.

Mrázek: „A tam u vás (na straně ODS) by se se Standou (Grossem) souhlasilo?“

Vevek: „Jo. Standa (Gross) se na vnitru znemožní.“

Mrázek: „Přesně tak. Ten na to nemá.“

Vevek: „No, a pokud by to Mladej (Gross) nechal, tak přijde na řadu ten od Vodníka (od Miroslava Šloufa). A v případě, že to Mladej (Gross) vezme, vytvoříme na něj potřebné páky.“

A za pár minut zachytila policie jinou Mrázkovu debatu se Shrbeným. Ten ho informoval o nejnovějším dění v podsvětí. Naznačoval Mrázkovi, že jeden mafián, jehož jméno do telefonu nevslovil, začal ve vězení vyhrožovat, že promluví o Mrázkovi a o tom, jak si chtěl Mrázek údajně najmout jistého Arnošta Šmída na vraždu.

Shrbený: „Víš, Ten (odsouzený, jehož jméno do telefonu neřekl) teď jezdí k soudu, tak to on přines takovýhle kecy.“

Mrázek: „Já ho odnikud tahat nebudu. Jestli je tam (ve vězení), tak si za to může sám. A jestli se chce přiznat, tak at se přizná. Já si to s ním pak vyřídím.“

Shrbený: „Říkám to jen proto, abys byl informovaný. Jo a dnes jsem mluvil s tím Romanem, tím, jak se za ním chce jet podávat.“

Mrázek: „Rozumím.“

Shrbený: „Tak ten to má taky vypatlaný.“

Mrázek: „Taky se může vrátit, jestli chce. A dostane to s plnou parádou.“

Shrbený: „To on určitě nechce.“

V jedné chvíli tak Mrázek diskutuje a aktivně ovlivňuje nejvyšší patra politiky a za další malou chvíli už debatuje na úplně jiné téma – plně násilí, výhrůžek a vražd. Ze ctihodného lobbisty a podnikatele se rázem stává zase vládce podsvětí – kmotr.

Měl lidi v BIS

František Mrázek nebyl žádný svatoušek. Za komunismu prodával bony, auta, elektroniku a jako invalidní důchodce patřil k vekslácké smetánce. A po listopadu 1989 ještě „povyšil“: spojil se s italskými obchodníky a skupoval v malé privatizaci hotely a restaurace. Pak se svými komplici připravil šest bank o jednu miliardu korun. Bral si u nich úvěry, a aby na něj nebylo vidět, využil k tomu tzv. bílé koně, třeba naja-tého Ukrajince, který ani netušil, že na něj někdo vybral v Pragobance 80 milionů...

Jak to, že to Mrázkovi tak procházelo? Proč už ho dávno policie nezatkla? Proč to všechno došlo až tak daleko, že si s ním nakonec někdo

vyřídil účty tím, že ho 25. ledna 2006 nechal zabít?

Odpověď je jednoduchá: Mrázek si po listopadu 1989 začal budovat pevnou a vlivnou síť spolupracovníků u policie, na ministerstvu vnitra a i v tajných službách. Takto „pochybení“ lidé mu pak chránili záda.

Jeho klíčovým spolupracovníkem se už v polovině devadesátých let stal Martin Hejl. Ten pracoval nejdříve v tajné službě BIS, a v roce 1998 se stal dokonce bezpečnostním ředitelem Národního bezpečnostního úřadu. Což je instituce, kde se shromažďují úplně ta nejcitlivější data o lidech, kteří žádají stát o bezpečnostní prověrku.

„Možná jsem se choval neeticky, ale nic protizákonného jsem nedělal,“ tvrdí dnes Hejl. Ve státních službách už nepracuje. Je soukromý konzultant.

Lidé z inspekce vnitra

Hejl však nebyl jediný takový kontakt Františka Mrázka. Mrázek se třeba osobně znal s Borisem Šteflem, prvním porevolučním kontrolorem všech policistů v zemi. Nejdříve byl Štefl ve funkci hlavního inspektora Veřejné bezpečnosti. Později se stal ředitelem Inspekce ministra vnitra Jana Rumla.

Mrázek byl génus, pokud jde o spolupráci s policisty. Vysával z nich potřebné informace ze státní správy, k nimž by se normálně nedostal, likvidoval přes ně nepohodlnou konkurenci nebo díky nim ovlivňoval kauzy, které by se ho mohly jakkoli dotýkat.

A když toto všechno fungovalo, musel umět svým lidem zajistit bezpečnost. Musel zařídít, aby je Inspekce ministra vnitra nevyšetřovala, a pokud ano, tak jen naoko, aby se neřeklo. Kdo by chtěl Mrázka vyučovat personální politice, byl by bláhový.

Mrázek měl v zádech – obrazně řečeno – půlku policejního sboru, který po něm šel, ale druhou půlku uměl strhnout na svou stranu.

Nadace pro policisty?

Když pak Štefl musel v říjnu 1992 z vedení inspekce odejít, vymyslel Mrázek se svým partnerem Miroslavem Provodem, také bývalým vekslákem, neuvěřitelný plán, jak si policii podmanit. Založil Nadaci Interpo. Jen co Boris Štefl skončil na vnitru, odešel do Provodovy realitní kanceláře Pentagos. Šteflové ještě nestačil uschnout ani inkoust na žádosti o odchod do civilu a už se 26. listopadu 1992 stává jednatelem firmy. Se Šteflem odešel z Inspekce ministra vnitra další vysoce postavený důstojník – Milan Jungr. I on se stává ve stejný den okamžitě spolumajitelem Pentagosu.

Štefl i Jungr pak také zasedli do správní rady nově zřízené Nadace Interpo.

Mrázek vymyslel geniální tah. Jako hlavní ikonu vybral pro nadaci populárního zpěváka a Provodova kamaráda z dob komunismu, Karla Gotta. Nadace také nesla jeho jméno – Nadace Karla Gotta Interpo. To proto, aby si snad nikdo nespojoval nadaci s nějakými lotrovinami.

V květnu 1993 nadace oznámila,

že bude poskytovat dlouhodobou finanční a materiální pomoc dětem, jejichž rodič byl usmrčen při výkonu služby u Policie České republiky.

„Je to vskutku ojedinělý projekt. A to i v celosvětovém měřítku. Pomoc bude určena hlavně na výchovu a vzdělávání osiřelých dětí. A to nemáme na mysli, že dítěti předáme nějakou jednorázovou částku. Hodláme být trvale v osobním kontaktu s rodinou zabitých policisty a poskytovat dítěti materiální pomoc až do doby jeho nástupu do zaměstnání,“ říkal tehdy na tiskové konferenci Karel Gott.

„Jsem zneklidněn mafií“

Jeho další slova vyvolala u lidí, kteří znali zákulisí celého projektu, úsměv na rtech. „Kriminalita v České republice v poslední době stoupala o 300 procent. Jsem zneklidněn skutečností, že Praha bude nesporně křižovatkou mezinárodně organizovaného zločinu,“ prohlásil Gott. Kdyby v té době někdo vytáhl na tiskové konferenci svazky policejních týmů Profesionál a Omega, které se už dávno zabývaly aktivitami Mrázka a Provoda, byl by Gott pro smích. Jenže to by tehdy museli přiznat, že duchovním otcem nadace není Gott, ale právě František Mrázek. Budoucí kápo jedné velké odnože organizovaného zločinu.

„Z policisty se stává nepostradatelná a nejpotřebnější profese,“ řekl Gott. Spíše by sedělo, že z policisty se díky projektu Interpo stává nepostradatelná součást tajného života Františka Mrázka.

Zpočátku tuto bohulibou činnost Karla Gotta, Borise Štefla a Milana Jungra nikdo neprohlédl. Ale ve skutečnosti šlo o to, aby si Mrázek policii zavázal a měl od ní klid.

Až v roce 1995 začaly na veřejnost prosakovat zprávy, že v pozadí Nadace Interpo stojí lidé, kteří mají kriminální minulost. A později pak sociálnědemokratický poslanec Jaroslav Bašta prozradil, že Mrázka a Provoda už beztak vyšetřuje policie, protože se přes nadaci legalizují černé peníze jedné vlivné skupiny podnikatelů.

„Neznal jsem pohyb peněz“

Karel Gott pak z nadace raději odešel a distancoval se od ní. Oznámil, že o skutečných aktivitách svých společníků nic nevěděl. „Přišli za mnou, jednoho z nich jsem znal. Byli to tři policisté, z toho dva právníci. Připadalo mi, že konstelace je dobrá. Teď jsem se ale rozhodl, že s touto nadací nechci mít nic společného. Víte, já hlavně nemám vůbec čas se tomu věnovat. Navíc neznám pohyby peněz v té nadaci. Nemohu nahlédnout do účetnictví,“ oznámil tehdy Gott.

Gott se dnes už nechce k někdejší spolupráci s Mrázkem a Provodem vracet. „Já jsem se s Mrázkem znal jen povrchně. Nevím, co bych vám měl o něm vyprávět,“ řekl Gott MF DNES.

Záhada beztrestnosti

V čele Inspekce ministra vnitra byl ale ještě další člověk, jehož policie podezřívala, že se s Mrázkem znal. Byl to Mikuláš Tomin. Ten byl šéfm inspekce v roce 1993. Později se stal hlavním poradcem někdejšího poslance ČSSD Stanislava Grosse. A v letech 1998 až 2004 se jako Grosseův kůň opět vrátil do křesla ředitele Inspekce ministra vnitra.

Protikorupční policie ho přitom už v roce 1995 tajně vyfotila, jak jde spolu s dalšími na jednu slavnostní akci Františka Mrázka a Miroslava Provoda do brněnské restaurace Biskupská vinárna. Když si pak v pondělí 11. září 1995 prohlíželi tajně pořízený videozáznam ze sledování brněnské schůzky důstojníci protikorupční policie, nestačili se divit. „Tak my tady máme vyšetřovat daňové podvody a ti podezřelí se div neobjímají s našimi nadřízenými,“ říkali si tehdy detektivové z kladenské expozitury protikorupční policie.

Tito kriminalisté tehdy vyšetřovali celou Mrázkovu skupinu pro podezření z daňových podvodů. A případ se jim podařilo dotáhnout do konce. A z trestného činu obvinili dokonce i samotného Mrázka.

Ale nakonec stejně zvítězily „skleničky vína z Biskupské vinárny“. Mrázek se totiž opět záhadně z případu vykroutil a před soudem nikdy za tento ani za jakýkoli další čin nestal.

„Kompromateriály“

Jeden z Mrázkových letitých spolupracovníků MF DNES řekl: „Franta měl vše pojištěné na nejvyšších místech. Po celá léta sbíral na policisty, úředníky i politiky kompromitující informace. A když mu něco hrozilo, stačilo, aby jen naznačil, že takové informace má. A měl klid.“

Mrázkovi nejbližší přátelé jsou proto přesvědčeni, že právě vydrátná a sbírání kompromitujících materiálů stálo nakonec kmotra podsvětí život.

Byl Mrázek člověk, který toho věděl příliš...?

Mikuláš Tomin (vpravo), bývalý šéf Inspekce ministra vnitra, jde 8. září 1995 na schůzku s Mrázkovými lidmi

František Mrázek se scházel se svými zdroji v luxusních pražských hotelech. Takhle ho nafotili policejní sledovači.

I Boris Štefla, exšéfa Inspekce ministra vnitra, vyfotili roku 1995, jak jde za Mrázkem FOTO: 3x kniha KMOTR MRÁZEK